Tillæg til Illustreret Tidende.

Søndagen den 27. Juni 1869.

Fætter Andreas.

(Sluttet.)

„Hvilket Maleri?"

„Nu, et lille Portrait . . ."

„Hvad mener Du?" og Fætter greb mig heftigt i Armen.

„Jeg mener et Portrait, som forestiller en ung Dame i Maskeradedragt."

„Himmel, hvor er det?"

„Jeg har det hjemme. Du tabte det, da Du besvimede."

„Og Du har vovet at beholde det og ladet mig svæve i denne skrækkelige Angest og Uvished!" skreg Andreas i en saa forbittret Tone, at jeg aldeles forbauset betragtede ham, thi jeg havde aldrig før seet min rolige og besindige Fætter i et saadant Oprør.

„Ja," vedblev han rasende, „Du seer nok paa mig, men veed Du vel, at der er meget streng Straf for Tyverier ved en Ildebrand?"

„Er Du gal?" udbrød jeg.

„Ja, det var jeg maaskee bleven," mumlede Fætter, idet han udmattet af den heftige Bevægelse sank tilbage i Lænestolen. Der laa han bleg og sammenfalden, og jeg indsaae, at det viide være urimeligt at vrede over Udtryk, som han i sin egalterede og syge lige Tilstand maaskee ikke engang var sig rigtigt bevidst.

En lang Pause indtraadte. Endelig spurgte Andreas:

„Og Du har seet dette Portrait?"

„Ja, naturligviis."

„Og Du har viist det til Andre?"

„Nei."

„Saa skynd Dig, og hent det strax!"

„Det er umuligt, Tiden til at aflægge Besøg paa Hospitalet er snart forbi. Maleriet er desuden sikkert nok i mit Værge. Imorgen tidligt skal jeg sende Dig det."

„Nei!" udbrød han ængsteligt. „Du maa selv bringe det."

„Det vil jeg ikke love Dig."

„Men Du maa gjøre det. Jeg vil ikke have, at Nogen skal see det, at Nogen skal vide . . ."

„Hvad skal Nogen vide?" Andreas taug, og jeg vedblev: „Ja, om Du ogsaa kan forhindre, at Nogen seer Portraitet, kan Du dog ikke forhindre, at man seer Originalen."

„Lever hun? Har Du seet hende?" udbrød Fætter, idet han med et forvildet Blik stirrede paa mig.

Jeg reiste mig lidt uhyggeligt tilmode; thi nu begyndte jeg for Alvor at frygte for, at hans Forstand maatte have lidt under hans Sygdom. Han gav mig dog ikke Tid til at tænke derover, men gjentog med Heftighed: „Lever hun? Har Du seet hende?"

„Seet hende — nei, ikke saavidt jeg veed, og om hun lever — ja, det maa Du vide bedre end jeg."

„Jeg veed Intet," og han bedækkede Ansigtet med begge Hænder.

„Kjender Du da ikke denne Dame?"

„Nei."

„Men Du maa dog have seet hende?"

„Aldrig."

„Veed Du da heller ikke, hvem hun er?"

„Nei."

„Men hvorfor skal det da holdes hemmeligt, at Du har dette Portrait?"

Fætter svarede ikke.

„Ja, naar Du ikke vil sige mig Sammenhængen, kan Du ikke forlange, at jeg skal betragte det som en Hemmelighed, eller forsømme vigtigere Ting for selv at overbringe Maleriet."

„O, dersom Du blot vidste . . ."

„Men da jeg nu Intet veed, er dette Udraab til ingen Nytte." Jeg gjorde Mine til at reise mig.

„Vil Du allerede gaae?" spurgte Andreas.

„Ja, og imorgen vil jeg sende Dig . . ."

„O nei . . . jeg vil . . ." han standsede lidt og sagde derpaa, idet han ligesom anstrengte sig for at overvinde en indre Modstand: „Jeg vil betroe Dig Alt; men paa den Betingelse, at Du ikke omtaler det til Nogen. Lover Du det?"

„Ja."

„Og dersom Du seer eller erfarer Noget om Originalen til dette Portrait, vil Du saa underrette mig derom?"

„Det lover jeg."

„Ja, Du vil maaskee smile ad, hvad jeg nu fortæller Dig; thi jeg føler det godt, at det, der udfylder mit Liv, maa forekomme Andre latterligt." Fætter trak Veiret dybt. „I min Barndom havde min Moder en Jomfru, som vi Alle holdt meget af. Hun blev gift med en Kjøbmand, der imidlertid nogle Aar efter spillede Fallit, og nu, for at ernære sin Familie, drev et Slags Konsthandel. Jeg havde af og til kjøbt enkelte Kobberstik og Malerier af ham. Om disse havde noget konstnerisk Værd var mig aldeles ligegyldigt; jeg havde ikke videre Interesse for Konsten og endnu mindre Tid at offre derpaa. Jeg havde kjøbt dem af Medlidenhed med Manden, der sad med stor en Familie og var altfor stolt til at ville modtage nogen directe Hjelp.

„En Dag sad jeg fordybet i mine Bøger, da jeg blev forstyrret ved hans Indtrædelse. Han bragte mig det omtalte Portrait, som han bønligt bad mig om at kjøbe, idet han forsikkrede mig, at det var udmærket malet. Da han vedblev at plage mig og tillige lod et Par Ord falde om sin Kones Sygdom og sin store Trang, kjøbte jeg det. Dette Kjøb afgjorde mit Livs Skjebne."

Fætter taug nogle Øieblikke, derpaa vedblev han: „Efter flygtigt at have betragtet Maleriet, hængte jeg det paa det første Sted, jeg kunde finde. Tilfældigviis var Pladsen jeg valgte saaledes, at jeg, naar jeg sad ved mit Skrivebord, ikke kunde hæve mine Øine uden at de faldt paa Portraitet. I Førstningen var det kun med Ligegyldighed, men snart med mere og mere stigende Interesse, at jeg betragtede det. Du veed, hvor stille og indesluttet jeg havde levet, baade i min Barndom og i min første Ungdom. Sjeldent eller aldrig kom jeg i Berørelse med Fremmede og endnu sjeldnere med unge Damer, og skete det en enkelt Gang, havde jeg dog hverken Mod til at tale med dem eller see paa dem. Jeg havde derfor intet Begreb om den kvindelige Skjønheds Magt, førend jeg ret betragtede hint Portrait. Det havde jeg Mod til at see paa, og jo mere jeg saae paa det, desto mere trængte Billedet sig ind i min Sjæl, desto mere beundrede jeg det, og snart gik denne Beundring over til en virkelig Lidenskab. Jeg maatte finde Originalen, det koste, hvad det vilde. Manden, der havde folgt mig Portraitet, kunde imidlertid ikke give mig nogen Underretning. Han havde kjøbt det af en Ubekjendt, og da Malerens Navn ikke fandtes derpaa, kunde jeg heller ikke ad denne Vei opspore Noget. At Damen var meget ung og meget smuk, kunde jeg see, og nedenunder stod: Kjøbenhavn, Efteraaret 1843, altsaa var Portraitet malet for faa Aar siden. Det var derfor rimeligt, at hun maatte leve her i Kjøbenhavn. Jeg anstillede alle mulige Undersøgelser, men forgjeves; jeg erfarede Intet, der kunde lede mig paa noget Spor. Jeg søgte hende nu overalt, i det Haab engang at finde hende. I Theatret saae jeg neppe paa Stykkerne, men saasnart Tæppet faldt, søgte jeg med Kikkerten i enhver Krog efter hende. Hun var malet i Maskeradedragt, altsaa maatte hun holde af det Slags Adspredelser; hun maatte holde af at dandse, og jeg, der hverken holdt af Maskerade eller Bal, søgte nu disse Fornøielser i det Haab at finde hende — men uden Held. Hver Aften forlod jeg mit Hjem i en feberagtig Bevægelse fuld af Frygt og Haab, og stuffet og træt vendte jeg hjem — det har været mit Liv nu i tretten Aar." Andreas lænede sig udmattet tilbage i Stolen.

„Men hvorfor har Du ikke betroet denne Sag til Nogen? Det kunde dog maaskee have ført Dig nærmere til Maalet."

„Maaskee. Men jeg har ikke havt Mod dertil. Min Undseelse og min Frygt for at blive til Latter have afholdt mig derfra . . . og dersom jeg nu ikke paa en Maade var bleven tvunget dertil . . . havde jeg ikke vovet en saadan Udtalelse, skjøndt det letter . . . det føler jeg."

„Men sig mig, har Du da aldrig tænkt paa, at det ikke længere er paa Baller og Maskerader, at Du skal søge hende? Til det Slags Fornøielser er hun nu for gammel."

„For gammel!" udbrød Fætter forundret.

„Ja, Du seer nu kun den unge Pige paa Portraitet, og glemmer, at det er femten Aar siden det blev malet. Du kan dog ikke negte, at denne Dame rimeligviis nu er gift — ja, maaskee Moder til flere Børn . . ."

„Afskyeligt!" udbrød Andreas.

„Afskyeligt?" gjentog jeg forundret.

„Ja — men det er umuligt!" vedblev han med lidenskabelig Heftighed. „Dette Portraits Original kan kun tilhøre mig. Jeg føler, at jeg i den Grad har tilegnet mig dette Billede, i den Grad bundet mine Tanker og Følelser, ja, min hele Tilværelse . . . at — dog, jeg kan ikke udholde denne Tanke."

Var denne overspændte Person, der opreist og i heftig Bevægelse stod foran mig, den stive og adstadige Contoirchef, eller var det Hele maaskee en Feberphantasi? . . . Ja, jeg maatte virkeligt søge at orientere mig lidt i det Nye og Besynderlige, som havde aabenbaret sig for mig. Endelig sagde jeg:

„Derom ville vi nu ikke strides; men jeg er bange for, at Du skuffer Dig selv. Desuden veed Du jo ikke engang, om hun maaskee er død."

„Død — det har jeg ofte tænkt paa, og hvor besynderligt det end klinger, skrækker denne Tanke mig ikke. Da vidste jeg, hvor min Længsel skulde søge hende, da vilde jeg faae Fred og Hvile i mit Sind."

Jeg taug, thi jeg følte, at Alt, hvad der kunde siges imod denne Lidenskab, kun vilde saare og opirre Andreas endnu mere, og da Klokken i dette Øieblik slog, reiste jeg mig.

„Du gaaer?" udbrød Fætter.

„Ja, det er paa Tide at jeg forlader Dig. Imorgen skal jeg bringe Dig Portraitet."

„Og Ingen faaer det see?"

„Det har jeg lovet Dig."

Jeg gik hjem. Alt, hvad Fætter havde betroet mig, kastede et næsten spøgelseagtigt Lys over hans Liv. Jeg saae ham staae foran Speilet, omhyggeligt friseret og glatte paa sine Haandsker; jeg saae ham i Nattens stille Timer træt og nedslaaet vende hjem og stille sig op foran Portraitet. Det Samme gjorde jeg nu ogsaa; jeg maatte dog see, hvori den Troldom laa, som saa ganske havde forhexet min stakkels Fætter. Det var et Knæstykke, der forestillede en ung Pige, der kunde være i det Høieste sytten Aar. Figuren skjultes næsten af en sort Domino, dog syntes den at være slank og smuk. Hovedet var omgivet af mørke Lokker, hvori der var